

Kémség

2011 július 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Hazánk mindig is híres volt arról, hogy köztes szerepet töltött be a két nagy közötti (vagy melletti) kémkedésekben. A két nagy: az egykor volt Szovjetunió és az USA. Dolgoztak egymás ellen, de ha kellett, közösen munkálkodtak egy harmadik vagy negyedik ország ellen.

Nos, ilyenkor „használták” a Dzerzsinszkíj Akadémián vagy a híres moszkvai Nemzetközi Kapcsolatok Intézetében végzetteket. Nem voltak kevesen, azonban nevüket ugyanolyan homály fedi, mint azokét, akiket Magyarországon képeztek ki.

Az elmúlt napokban tanúi lehettünk egy igen furcsa szituációnak. Igen, csak így egyszer?en: szituációnak, hiszen az ügyet nem ismerjük, akik ismerik, azok sem mernek nyilatkozni róla, mert úgy, ahogy van, nyolcvan évre titkosítottak mindent. Természetesen ez sem egyedi eset, az úgynevezett olajügyet is hosszú évtizedekre titkosították.

Szilvásy szabadlábon távozik a Budapesti Katonai Ügyészségr?l
Fotó: MTI, Mohai Balázs

Magyarország már csak ilyen – elmaradt az igazságtétel, de ezt megel?z?en tökéletesen kitervelték a rendszerváltást, eldöntötték, kit tolnak jobbra, kit tolnak balra. Így történhetett meg aztán, hogy valakit véletlenül rossz oldalra toltak. Így eshetett Szilvásyval is, aki mindkét oldalon megfordult. Az els? választások után az egykori KISZ-titkár elfoglalta állomáshelyét az Antall-kormányban. Nem ? volt az egyetlen, hiszen hiába hagyták el a szovjet csapatok hazánkat, a szolgálati emberek itt maradtak. ?k voltak azok, akik hirtelen milliárdosként tartották kezükben a magyar alvilágot, a magyar rend?rség pedig a szolgálatokkal egyetértésben úgy csinált, mintha „Szeva bácsiék” itt sem lennének. Stratégiai területté váltunk 1945 után, és stratégiai terület maradtunk továbbra is. Éppen ezért semmi csodálkoznivaló nincs azon, hogy Magyarországon egyedüliként a titkosításokat is titkosították.

Nem gy?zöm hát elégszer leírni, hogy minden mindennel – tudatosan – összefügg. Emlékezzünk csak vissza, milyen nyugodtan eléldegélt Carlos a kádári Magyarországon, vagy Dietmar Clodo, akire belügyminiszterünk – amikor megkérdezték t?le, tudja-e, hogy ki az a „bombagyáros” – csak úgy emlékezett, hogy „vélhet?en ismertem Dieter Clodót”. Tudomásul kellene vennünk, hogy voltak olyanok, akik az els? perct?l kezdve készültek a rendszerváltásra, és bent maradtak a különböz? szolgálatokban. Voltak aztán, akikr?l kiderült, hogy kapcsolatban álltak az ilyen-olyan szolgálatokkal, de aztán állami segédlettel gyorsan bebizonyították róluk, hogy se SZT-tisztek, se III/akárhányasok nem voltak. Az egyszer? honpolgárban felmerül a kérdés, hogyan lehet valakit „kémséggel” vádolni úgy, mint ahogy G. L., L. S. vagy Sz. Gy. esetében történt: néhány órás meghallgatás után mindhárman távozhattak. Akkor most kém vagy nem kém?

Budapesten él egy ember, akit 1982-ben Amerika-ellenes kémtevékenységben értek tetten az USA-ban. El?ször életfogytiglanra ítélte az amerikai bíróság, majd az ítéletet 15 évre mérsékelte. Végül csaknem 10 év után szabadult, ügyét 30 évre titkosították. Most itt sétálgat a pesti utcákon. Sokat tudna mesélni, de nem akar. El tudná mesélni például, hogyan engedték el a kezét megbízói, amikor lebukott, aztán azt is el tudná mesélni, hogy abban reménykedett, ha majd újra visszaköltözködik Magyarországra, fognak segíteni neki régi „kollégái”. Természetesen ez sem így történt… Ma a legelkötelezettebb jobboldalinak vallja magát, mégis hallgat. Ezt az embert persze nem engedték szabadon büntetés nélkül, tehát az ottani kémkedés nem ugyanaz, mint az itteni. És ez az ember még csak nem is volt miniszter. Ugye, milyen jó lett volna az igazságtétel? Ugye, milyen jó lett volna az igazi listákat nyilvánossá tenni? Hogy ki kihez, hová, milyen módon és meddig volt beszervezve? Soha nem fogjuk megtudni a valóságot, hiszen minden alkalommal kimondják, nem a politika, hanem szakmai vádak állnak az ügyek mögött.

Nem tudom, van-e az országban olyan ember, aki elhiszi, hogy politikamentesen lehet kémkedni. De nekünk mégis ezt mondják. Így aztán kénytelenek vagyunk elhinni, tudomásul venni – nyolcvan évig titok marad számunkra minden. Megszoktuk, hiszen az egész életünk, az egész rendszerváltásunk egy óriási titok. Hiába omlott össze állítólag a kommunizmus, minden maradt a régiben. Ugyanúgy megmaradt a két nagy közötti harc, mint ahogy megmaradt a titkok meg?rzése az állampolgárokkal szemben. Nekünk itt élnünk kell, és a legfontosabb, hogy a fejünket ne gondolkodásra használjuk, hanem csak bólogatásra. Azért, ha kedvük tartja, gondolkozzanak el mégis, hogy miként függhet össze a mi kis kémtörténetünk Földesi-Szabó Lászlóval, aki néhány hónapra kisétált a bírósági tárgyalásról, vagy Jakubinyi Róberttel, akit Bécsben fogtak el, s jelenleg ?rizetben van.

Az Egymásért ötlete Nagy Lajostól, a hírszerzés New-York-i rezidensének volt helyettesét?l származott, aki a rendszerváltáskor még f?igazgatója volt a Nemzetbiztonsági Hivatalnak, egyébként az Egymásért Egy-Másért Alapítványon keresztül Császár Józsefnét több millió forinttal támogatták, hogy aztán ? is támogasson ebb?l másokat, és ne feledkezzünk meg egy cégr?l, amelyet az azóta már elhunyt Nagy Lajos közösen alapított Apró Piroskával S-Komplex néven…

A reményt azonban ne adjuk fel, mert sokan vannak ugyan együtt, de nem másért, hanem egymásért.

Vámos György, magyarhirlap.hu

Ajánló